

при хората, мене ми иде отръжки всѣка работа. — Той зебеляза, че жената го заслуша внимателно и, за да я успокои още повече, заговори по-бързо: — Азъ отивамъ тука, въ Бѣлица, при Йоргаке, онзи богатия Йоргаке. Се дѣхъ при него ратай, та ми задържа хакътъ за една година. Сега отивамъ да си го искамъ. Ама азъ не бързамъ, може да поседя и хемъ ще почина, хемъ ще ви поработя. . .

Жената се позагледа настрана, помисли и каза :

— Хубаво, като искашъ. То ний каква работа имаме. Имамe два вола, съ тѣхъ Костадинъ, мжжътъ ми, ходѣше на кирия. Остани пъкъ, като искашъ.

Излѣзе бабата и като разбра каква е работата, взе Дафина, заведе го изъ двора, за да му покаже едно-друго и още начаса го настави на работа.

Скоро въ селото се разбра, че у Костадинови има ратай.

— Какво стана Костадинъ, още ли лежи? — говорѣха си селянитѣ, като минаваха покрай Костадиновата кжща. — Какъвъ е тозъ човѣкъ, дето ходи изъ двора?

— Ратай му е на Костадина.

— Ратай ли? Че кога Костадинъ стана господарь, кога си хвана ратай!

— Бе добре, че се намѣри тозъ човѣкъ. Да има кой да работи.